

עפ"א (תל-אביב-יפו) 27243-04-13 - מדינת ישראל - משטרת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ ואח'

מנהלי - רשות שלטונית - רישוי עסקים

var MareMakom = "עפא (תל-אביב-יפו) 27243-04-13 - מדינת ישראל - משטרת ישראל נ' מיאו והאו בעמ ואח', תק-מח
2013(2), 7105(02/05/2013)";

עפ"א (תל-אביב-יפו) 27243-04-13 - מדינת ישראל - משטרת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ

ואח' מחוזי תל-אביב-יפו

עפ"א (תל-אביב-יפו) 27243-04-13

מדינת ישראל - משטרת ישראל

ע"י עו"ד לויאן מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

נגד

1. מיאו והאו בע"מ

2. יהודה אהרן

3. ליאור מלכה

4. רונן מיילי

5. דור טור

6. עמר כהן

7. גיא מנסור

8. יעקוב פבון

9. יוסף-יוסי איכנבום

10. גל מיילי

11. אסף אדר

12. אסתר מרק

13. סהר זנגלביץ

14. עידן סקורצארו

15. ליאור רביבו

16. יריב עציון

ע"י עו"ד אביגדור פלדמן, מיקי חובה וענת שמעוני

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[02.05.2013]

כב' השופטת אביגיל כהן

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כב' השופטת מי-טל אל-עד קרביס) בתיק 02/13/0001392 מיום 7/4/13, ולפיה נדחתה בקשת המערערת ליתן צו הפסקת עיסוק למועדון "החתול והכלב" מכוח סעיף 17 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח - 1968 (להלן: "החוק").
2. צו הפסקת העיסוק התבקש ביחס למועדון, דיסקוטק שבו צריכת משקאות משכרים בשטח של 704 מ"ר, המכונה: "החתול והכלב" ברחוב קרליבך 23 בתל אביב (להלן: "המועדון" או "העסק") כאשר אין חולק על כך שסוג עסק שכזה, הוא טעון רישוי על פי הוראות החוק.
3. המועדון החל פעילותו בחודש אוגוסט 2008. אין מחלוקת על כך שלפחות מיום 5/11/11 עד 31/12/12 הוא פעל ברישיון וכי מיום 31/12/12 ועד ה- 4/2/13 הוא פעל עם היתר זמני. ממועד זה פועל העסק ללא רישיון.
4. כעולה מהחלטת בית המשפט (סעיף 3), אין מחלוקת על כך, שבחודש פברואר 2013 בעקבות החלפת הבעלות בעסק, ביקשה רשות הרישוי/עיריית תל אביב את חוות דעתה של משטרת ישראל כגורם שעמדתו דרושה לצורך מתן רישיון עסק.
- ביום 3/3/13 הודיעה משטרת ישראל, כי היא חוזרת בה מהסכמה ליתן לעסק רישיון כיוון שנמצא כי מתבצעת בו פעילות של סחר בסמים - דבר המהווה סכנה לציבור. (ראה מכתב - מש/1).
5. המערערת טענה בבית משפט קמא, כי במשך 10 חודשים, לפני פברואר 2013, הפעילה המשטרה סוכן סמוי במועדונים שונים ברחבי העיר תל אביב, על מנת לאסוף ראיות נגד סוחרי סמים הפועלים במועדונים ולמגר את התופעה. נטען, כי במועדון בוצעו עסקאות סמים כאשר העסקה האחרונה בוצעה ביום 13/2/13. מאז פתיחת המועדון הצטברו עשרות הודעות מודיעיניות המלמדות על פעילות פלילית המרחשת במועדון. המשטרה ביססה את טענותיה על תצהירו של רפ"ק מוטי מאירי, קצין רישוי ואבטחה ירקון. רפ"ק מאירי אף הוציא למועדון ביום 19/2/13 צו סגירה מנהלי לתקופה של 30 יום עד לתאריך 20/3/13 לפי סעיף 23 (א) לחוק.
- בבקשה אשר הוגשה לבית משפט קמא, נטען, כי יש לנקוט במקרה דנן באמצעי אשר המחוקק איפשר לנקוט בו על פי סעיף 17 לחוק ויש לצוות על הפסקת העיסוק בעסק כבר עתה ולא להמתין לתום ההליך הפלילי.

6. בית משפט קמא בהחלטתו קבע, כי על פני הדברים נראה כי אין רישיון לעסק ומכירת סם בין כותלי העסק, גם אם היא נעשית לכאורה בידי אחרים ולא בידי בעלי העסק מהווה הפרת תנאי רישיון (תנאים 11 ו-13) אך צוין, כי נושא זה ילובן במסגרת כתב האישום גופו.

לצורך ההחלטה קבעה כב' השופטת, כי קיימות ראיות גולמיות, אשר קיים סיכוי סביר, כי במהלך המשפט - לאחר שתיבחנה בחקירה נגדית ותיקבע אמינותן ומשקלן, יש ותבססנה את אשמת המשיבים במידה הדרושה בהליך הפלילי. קביעה זו אשר נקבעה בסעיף 16 להחלטה, למעשה, שאובה מתחום המשפט הפלילי ביחס לראיות הנדרשות לצורך מעצר עד תום ההליכים.

המערערת ביקשה להציג בבית משפט קמא מידע מודיעיני המתייחס לחלק מהמשיבים, מהם ניתן יהיה לראות לכאורה, כי הם עצמם מעורבים בפעילות של סחר ושימוש בסמים. הבקשה נדחתה ברובה ובאשר למידע היחיד (מב/16) שהתקבל על ידי בית משפט קמא, נקבע כי מדובר במידע כללי אשר לא מצדיק פעולה חריגה של סגירת העסק.

בבית משפט קמא המשיבים הדגישו, כי הם מוכנים לעשות מאמצים ניכרים על מנת שעסקם ייפתח והכל לשביעות רצון המערערת - המבקשת ותוך שיתוף פעולה מלא על מנת שניתן יהיה למנוע ככל האפשר את התופעות הפסולות והשליליות שנגלו לעיני הסוכן וכי הם עמלים על תוכנית אבטחה חדשה לעסק, אשר בשל לוח הזמנים הצפוף עדיין לא הושלמה. בית משפט קמא מצא כאמור תשתית ראייתית לכאורית לפעילות פלילית שבוצעה במועדון על ידי אחרים (לא המשיבים). אך צוין, כי כנגד המשיבים לא הוגש כל כתב אישום בגין פעילות הקשורה בסמים ואחד מביניהם אשר נטען כי הוא סחר בסמים במועדון, הורחק מהמועדון ומצוי במעצר בית. (מש/2).

נקבע, כי אין הצדקה ליתן צו בטרם נדון כתב האישום לגופו. למשיבים יש טענות הגנה ויש לאפשר להם לבססן. סעד של סגירה עד תום ההליך הפלילי הוא בגדר פעולה עונשית ולא לכך כיוון סעיף 17 לחוק.

נקבע, כי על המשיבים לדאוג לקידום תוכנית אבטחה במהירות ובשקיפה ראויה והבקשה נדחתה. ההחלטה על הסגירה הארעית של העסק אשר ניתנה ביום 4/4/13 - בוטלה.

7. תמצית טענות המערערת:

א) המערערת טוענת, כי סעיף 17 לחוק לא נבחן תוך השוואה להליך פלילי לרבות דיון במעצר עד תום ההליכים אלא מדובר בסעיף בעל אופי מנהלי.

סגירת המועדון על פי סעיף 17 לחוק, היא אינה בגדר ענישה פלילית אלא סנקציה מנהלית שנועדה לשמור על בטחון הציבור בתקופה בה מתנהל ההליך הפלילי.

ב"כ המערערת ביקשה להשוות את ההליך על פי סעיף 17 לחוק, להליכים המנוהלים על פי חוק התכנון והבנייה, שם ניתן ליתן צו הפסקה שיפוטי על פי סעיף 239 לחוק התכנון והבנייה.

ב) המערערת טוענת, כי בית משפט טעה כאשר החליט לא לקבל את מירב המידעים המודיעיניים מהם עולה, כי חלקם של המשיבים מעורב באופן אישי בפעילות סחר ושימוש בסמים במועדון וכי המידע שהתקבל ב- מב/16 הוא כללי.

ג) המערערת טענה, כי בית משפט היה צריך לאפשר להעיד את הסוכן באופן מלא וליתן משקל ניכר לעדותו ולנושא הסכנה לשלום הציבור.

8. תמצית טענות המשיבים:

א) המשיבים טוענים, כי הליך לפי סעיף 17 לחוק הוא הליך מקדמי במסגרת כתב אישום ובית משפט נעתר לבקשות מסוג זה באופן חריג ביותר ובענייננו לא היתה כל הצדקה להיעתר לבקשה.

מתוך אותם 10 חודשים שתוארו בבקשת המערערת, ביקר הסוכן המשטרתי במשך 4 חודשים ברציפות במועדון, פעמיים בשבוע. הגיע במטרה למצוא סוחרי סמים, ולא הצליח למצוא מי שמבצע עסקת סמים בתוך כותלי בית העסק.

נתון עובדתי זה לא מתיישב עם הצהרות המערערת ועדותו של רפ"ק מאירי בדבר סחר חופשי בסמים בכל רחבי המועדון. אין מקום להעלות טענות בדבר מידעים מודיעיניים משנת 2008, שכן אין מחלוקת שהמשטרה עצמה וגורמי הרישוי הנוספים אישרו מתן רישיון כדין בשנת 2011.

ב) המשיבים טוענים, כי סעיף 17 לחוק, אשר מכפיף עצמו לסעיף 14 לחוק בדבר הגשת כתב אישום, מלמד כי המסגרת הדיונית היא הפלילית ולא המנהלית.

בית משפט צריך לשקול שיקולים שנשקלים במסגרת הליך פלילי ולא בוחן את ההחלטה על פי דיני המשפט המנהלי.

על כן, בית משפט יכל בהחלט להחיל בענייננו שיקולים ששוקלים בעת מעצר עד תום ההליכים (מפנה לעניין זה: לע"פ (נצ') 25350-10-11 מפעלי ברודני נ' עיריית נצרת עלית וכן צ"א (אי') 34318-04-10 מדינת ישראל נ' שירותי אשכנזי אילת בע"מ ואח' בעמוד 7 לפסק הדין).

ג) המשיבים טוענים, כי היעדרות לבקשה למתן צו לפי סעיף 17 תמוטט באחת את בית העסק, עליו נשענים לא רק 15 בעליו אלא 120 מעובדיו ועשרות ספקי השירות ותפגע קשות בצעירים אשר מבליים במקום.

המשיבים הציעו תוכנית בטיחות למועדון ובכלל זה להחליף את צוות האבטחה אשר יבחר בעצה אחת עם גורמי המשטרה, להגדיל את מספר השומרים, להוסיף מאבטח סמוי אשר ימומן מטעם המועדון, להגדיל את מספר מצלמות האבטחה, להתקין לחצני מצוקה, הצבת מאבטחים נוספים בחדרי שירותים ועוד.

הם עמלים גם על חוות דעת מקצועית מטעם חברה המתמחית בנושא האבטחה ואין מקום לנקוט בסעד הקיצוני המבוקש.

ד) המשיבים טענו, כי המערערת נוקטת באופן מפלה בינה לבין מועדון אחר שכן ביחס למועדון הבלוק לגביו ניתנה החלטה בבית המשפט לעניינים מקומיים בתיק 02/13/0001381, לא הוגש ערעור.

אציין בעניין זה, כי המערערת טענה שההחלטה בעניין מועדון הבלוק עדיין לא חלוטה וטרם חלף המועד להגשת ערעור בעניינה.

9. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, ושמעתי את השלמת הטיעונים בעל פה, הגעתי למסקנה ולפיה דין הערעור להידחות מהנימוקים כדלקמן:

א) על פי סעיף 16 לחוק רישוי עסקים תשכ"ח - 1968:

"הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 14 או לפי הוראה בחיקוק אחר הקובעת כללים בדבר עיסוק בעסק הטעון רישוי לפי חוק זה, רשאי בית המשפט, בנוסף לכל עונש שיטיל -

(1) לצוות על הפסקת העיסוק בעסק, לחלוטין או לתקופה שיקבע, אם בסגירת החצרים ואם בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק;

(2) לצוות על הנשפט להימנע באותו עסק מכל פעולה שיפרט בצו;

(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רשיון או היתר זמני כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רשיון או היתר זמני כדין לניהול עסק זה".

מיום 23.6.1988

תיקון מס' 6

מיום 23.6.1988 עמ' 96

הוספת פסקה 16(3)

מיום 6.8.1998

תיקון מס' 15

מיום 6.8.1998 עמ' 334

(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רשיון או היתר זמני כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רשיון או היתר זמני כדין לניהול עסק זה.
מיום 5.11.2013
תיקון מס' 27
מיום 18.11.2010 עמ' 49
(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רשיון או היתר זמני כדין רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רשיון או היתר זמני כדין רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין לניהול עסק זה.
(ב) על פי סעיף 17 לחוק:
מיום 23.6.1988
תיקון מס' 6
מיום 23.6.1988 עמ' 96
הוספת פסקה 16(3)
מיום 6.8.1998
תיקון מס' 15
מיום 6.8.1998 עמ' 334
(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רשיון או היתר זמני כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רשיון או היתר זמני כדין לניהול עסק זה.
מיום 5.11.2013
תיקון מס' 27
מיום 18.11.2010 עמ' 49
(3) לצוות כי לא ינהל אדם בחצרים נשוא האישום עסק טעון רישוי ללא רשיון או היתר זמני כדין רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין ושלא יעביר לאחר את הבעלות או החזקה בעסק, אלא אם כן בידי אותו אדם רשיון או היתר זמני כדין רישיון, היתר זמני או היתר מזורז כדין לניהול עסק זה.
"הוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף 14, רשאי בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום לתת צו כאמור בסעיף 16, ותקפו יפקע עם ביטול כתב האישום, או עם מתן גזר הדין, או במועד שבו זוכה הנאשם זיכוי סופי, או בכל מועד קודם שנקבע בצו".

ג) ב"כ המערערת אינה חולקת על העובדה שהשימוש בסעיף 17 לחוק אינו נעשה באופן תדיר. מדובר בצו אשר ניתן במשורה רבה.

למעשה, מבוקש לסגור עסק בטרם ניתן פסק דין ולפיו מורשע הנאשם בניהול עסק ללא רישיון. סגירת עסק לאחר הגשת כתב אישום ובטרם ניתן פסק דין, יכולה להיות בעלת השלכה קריטית לחוסנו הכלכלי של העסק ולמעשה, גזר דין מוות לעסק עוד בטרם ניתן פסק דין בהליך העיקרי.

כאשר סוגרים עסק למשך חודשים ואף שנים עד למתן פסק דין בתיק הפלילי, פירושו של דבר קבלת הסעד העיקרי וזאת סמוך לאחר הגשת כתב האישום ובטרם המאשימה הצליחה להרים את הנטל המוטל עליה.

ד) ב"כ המערערת, אשר כאמור מודעת בהחלט לחריגותיו של הצו המבוקש, ביקשה בהודעת הערעור להדגיש, כי על פי עמדת המערערת, יש לבחון את הסעד המבוקש בסעיף 17 לחוק על פי כללי המשפט המנהלי ולא על פי כללי המשפט הפלילי.

על כן, אם בוחנים את בקשת המערערת בכלים של המשפט המנהלי, אזי בית משפט מתערב בשיקול דעתה של המערערת - משטרת ישראל רק כאשר מדובר בהחלטה אשר איננה סבירה על פניה והיא מונעת משיקולים שאינם עניינים ובחוסר תום לב.

ה) אני סבורה, כי אין מקום לבחון את הסעד המבוקש על פי סעיף 17 לחוק כשם שבוחנים החלטה בכלים של המשפט המנהלי.

בחוק רישוי עסקים קיים סעד אשר בית משפט בוחן אותו בכלים של המשפט המנהלי.

על פי סעיף 23 (א) לחוק רישוי עסקים רשאי קצין המשטרה ליתן צו סגירה לעסק כאשר הדבר דרוש לשמירה על שלום הציבור אך זאת לתקופה שלא תעלה על 30 יום.

בית משפט בוחן את החלטת קצין המשטרה בכלים של המשפט המנהלי.

כך למשל, במסגרת עפ"א 4973-03-13 י. ר. יחסי ציבור והפקות אירועים בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, פסק דין מיום 7/3/13, וכן בעפ"א 5386-03-13 טרץ' נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל בעניינו של מועדון הבלוק, דחיתי את הערעורים של בעלי המועדונים על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים לדחות את בקשותיהם לבטל צו הפסקה מנהלי שניתן לפי סעיף 23 (א) לחוק.

אותם צווים ניתנו על ידי קציני הרישוי ואבטחה לתקופה מוגבלת שנקבעה בחוק.

כיוון שלא שוכנעתי כי נפל פגם ממשי בשיקול הדעת של הרשות המנהלית, נדחו הערעורים.

אלא שבענייננו, אנו לא דנים בצו אשר תוקפו מוגבל למשך 30 יום, אלא צו אשר ניתן רק לאחר הגשת כתב אישום וכחלק מאותו הליך וללא הגבלת זמן.

ו) ההקבלה שמבקשת ב"כ המערערת לעשות לצו המבוקש לפי סעיף 17 לחוק; לצווים שניתנים על פי חוק התכנון והבנייה, איננה מקובלת עלי.

בסעיף 239 (א) לחוק התכנון והבנייה נקבע:

"(א) נעשתה עבודה, או השתמשו במקרקעין, בדרך ובנסיבות שיש בהם משום עבירה לפי סעיף 204, בין שהוגש על העבירה כתב אישום לבית המשפט ובין שטרם הוגש, רשאי בית המשפט לצוות על הנאשם, או על מי שנראה לבית המשפט אחראי לביצוע העבירה, ועל כל מי שעובד בשירותם - להפסיק את העבודה או את השימוש (להלן - צו הפסקה שיפוטי) ותקפו של הצו יהיה עד לביטולו או שינויו על ידי בית המשפט". (הדגש אינו במקור - א.כ.).

בחוק התכנון והבנייה צו הפסקת העבודה השיפוטי יכול להינתן בין אם הוגש כתב אישום ובין שטרם הוגש. וזאת, שלא כמו בענייננו, כאשר המחוקק קבע בסעיף 17 לחוק, כי ניתן ליתן את הצו רק לאחר הגשת כתב אישום.

אציין, כי גם צו הפסקה שיפוטי לפי סעיף 239 לחוק התכנון והבנייה, לא ניתן בדרך שבשגרה.

כך גם צו זמני למניעת פעולות על פי סעיף 246 לחוק התכנון והבנייה (ראה לעניין זה: פסק דין שנתתי ביום 28/2/12 בעפ"א 4087-02-12 וקסמן נ' מדינת ישראל).

ז"ב"כ המערערת הפנתה לתזכיר חוק: חוק הגבלת שימוש במקום למניעת ביצוע עבירות (תיקון - הגבלת גישה לאתר אינטרנט ותיקונים שונים) התשע"ג - 2012 (להלן: "תזכיר החוק").

בסעיף 2 לתזכיר החוק נכתב:

"מטרתו של חוק זה ליצור הסדר אחיד וכולל המקנה סמכות להגביל שימוש במקומות המשמשים לביצוע עבירות, הן במקומות פיזיים והן במקומות ווירטואליים (כגון אתרי אינטרנט). בהקשר של מקומות פיזיים מטרת התיקון ליצור הסדר בהיר בעניין הגבלת השימוש, הדומה בעיקרו למודל של תפיסת חפץ הקשור לעבירה והארכת החזקת תפוס (לפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969) ושל הארכת מעצר (לפי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996). בנוסף מבקש התיקון להכריע בשאלות שונות שהתעוררו בפסיקת בתי המשפט בעניין כללי סדר הדין החלים ונטלי הראיה הנדרשים, וזאת באמצעות הקבלת מודל הסמכות למודלים קיימים ומוכרים...".

בתזכיר החוק מבקשים להסדיר את נושא השימוש בחומר חסוי בדיון השיפוטי. בהסדר הדומה לזה המצוי בסעיף 15 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו 1996 וצוין, כי החוק במתכונתו הנוכחית כולל שני מסלולים מקבילים להוצאת צו להגבלת שימוש במקום, כאשר מתקיימות העילות המנויות בחוק.

המסלול הראשון מאפשר לפנות לבית משפט בבקשה להוצאת צו. המסלול השני מאפשר למפקד המחוז ליתן צו מנהלי להגבלת שימוש במקום.

באמצעות התיקון ביקשו לבטל את המסלול של פנייה ישירה לבית משפט ומעבר למסלול דו שלבי.

בשלב הראשון תהיה סמכות מנהלית לפרק זמן מירבי של 30 יום. וככל שתהיה הצדקה להארכת הצו מעבר לתקופה זו, תיעשה פניה לבית המשפט בבקשה להארכת הצו.

ב"כ המערערת טוענת, כי ניתן ללמוד מתזכיר החוק, שהמגמה היא לעבור למתכונת של בחינת הבקשה בכלים של המשפט המנהלי.

אלא, שתזכיר החוק עדיין לא הפך לחוק. החוק הקיים הוא חוק רישוי עסקים במתכונתו הנוכחית אשר בסעיף 17 מאפשר מתן צו לבית משפט לאחר הגשת כתב אישום ואין מדובר בהליך שהוא המשכו של צו אשר ניתן ל- 30 יום על פי סעיף 23 לחוק.

אין כל אפשרות להחיל אותם כללים החלים על סעיף 23 לחוק, בעניינו של סעיף 17 לחוק.

בית משפט בוחן מתן צו לפי סעיף 17 רק אחר שמוגש כתב אישום וכחלק מהתיק העיקרי אשר נדון בפניו. התיק העיקרי מנוהל כתיק פלילי.

10. בחינת העובדות בעניינו:

כאשר שעיינתי היטב את החלטת בית משפט קמא, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטה מצריכה התערבות של ערכאת ערעור.

גם אם נלך לשיטתה של המערערת ולפיה קיימות ראיות לכאורה לכך שאחרים ביצעו פעילות אסורה בתחום הסמים בשטח המועדון כעולה ממידע מודיעיני שהמערערת נסמכת עליו, אזי אין מדובר במקרה שבו יש ליתן צו חריג וקיצוני של סגירת העסק ללא הגבלת זמן עד לתום ההליך.

המשיבים לא מתכחשים לחובתם לדאוג לאבטחת המועדון.

הם הגישו למערערת "תוכנית בטיחות". המערערת טוענת כי לא מדובר בתוכנית אבטחה אלא בתוכנית בטיחות.

עוד צורף לעיוני פרוטוקול פגישה מיום 28/4/13 בין נציגי המערערת לנציגי המשיבים.

המשיבים ביקשו מהמשטרה לדעת מה תהיה תוכנית האבטחה המקובלת על המשטרה.

ב"כ המערערת טוענת, כי זה לא תפקידה של המשטרה להציע תוכניות אבטחה אלא בעלי המועדון הם אלו שצריכים להציע תוכנית אבטחה והמשטרה תבחן זאת.

בין כך ובין כך, אין מדובר במקרה שבו המשיבים יושבים בחוסר מעש. מאפשרים פעילות סמים במועדון וסבורים, כי המשטרה צריכה למנוע זאת ולא הם. הם טוענים, כי תוכנית אבטחה יש לגבש יחד עם המשטרה ותוכנית שכזו דורשת זמן תכנון ולא יכולה להיעשות מהיום למחר. (ראה למשל סעיפים 86 - 96 לתגובת המשיבים לערעור).

שלום הציבור וביטחונו הוא ערך חשוב ביותר שיש לקחת אותו בחשבון ואין על כך חולק.

יש גם לזכור, שזכות המשיבים לעסוק בעיסוקם ולהתפרנס, לרבות דאגה לפרנסת עובדיהם הרבים, היא ערך שיש לקחת אותו בחשבון.

בשלב שבו עדיין לא התקיימה ישיבת הקראה בהליך העיקרי - אין לחרוץ כבר היום את דינם של המשיבים.

אם נקבל את טענת ב"כ המערערת ולפיה, בכל מקרה שבו יינתן צו ל- 30 יום על ידי קצין משטרה מכוח סעיף 23 לחוק, ובית משפט לא ייעתר לבקשה ליתן צו לפי סעיף 17, אזי פירושו של דבר שבית משפט נותן אישור לפעילות של עסק ללא

רישיון, אזי נצטרך באופן שגרתי ביותר ליתן צווים לפי סעיף 17 בכל מקרה שבו קצין משטרה מצא לנכון ליתן צו סגירה למשך 30 יום.

אדגיש, כי החלטת קצין המשטרה ליתן צו סגירה ל- 30 יום נבחנת בכללי המשפט המנהלי. על כן, על פי הפרשנות של המערערת, יוצר מצב שבו קצין משטרה יתן צו סגירה ל- 30 יום ולאחר מכן באופן אוטומטי או כמעט אוטומטי בית משפט יאריך את תוקף צו הסגירה עד לתום ההליך הפלילי ללא הגבלת זמן על מנת שלא ייחשב למי שמאשר לפתוח מחדש עסק ללא רישיון.

אין מקום לקבל טענה זו. משניתן צו סגירה ל- 30 יום על ידי קצין משטרה, הוא היה מוגבל בזמן, והנזק שנגרם מסגירה של 30 יום הוא אינו נזק שנגרם לעסק ממתן צו סגירה ללא הגבלת זמן.

צו סגירה לפי סעיף 17 לא בכדי ניתן רק לאחר הגשת כתב אישום, שכן יש לבדוק, מה נטען בכתב האישום ומה מיוחס לנאשמים, ומה החומר המצוי לכאורה ביחס לנאשמים בתיק.

לא מדובר בהליך אוטומטי. בית משפט אינו חותמת גומי. החלטות מסוג זה נבחנות לגופן באופן מעמיק ורציני ולא כלאחר יד.

במקרה דנן, העסק פעל ברישיון מחודש נובמבר 2011 ועד חודש דצמבר 2012 ולאחר מכן ניתן היתר זמני. גורמי הרישוי האחרים לא התנגדו למתן רישיון לעסק (וליתר דיוק, לא ידוע לי כי הם התנגדו למתן רישיון עסק). הרישיון לא ניתן בסופו של דבר רק בשל התנגדות המשטרה וזאת בשל ממצאי פעילותו של הסוכן המשטירתי.

בשים לב לרצונם של המשיבים לשתף פעולה עם המערערת ולקדם תוכנית אבטחה, ובשים לב לכך שעסקינן בסעד אשר ניתן במשורה ורק במקרים חריגים ביותר, ואינני סבורה, כי במקרה דנן הוכח שיש צורך לנקוט בסעד החריג ולאור מכלול הנימוקים שהועלו בהחלטת כב' השופטת מי-טל אל-עד קרביס, אני סבורה כי דין הערעור להידחות.

11. לסיכום:

א) לאור האמור לעיל, דין הערעור להידחות.

ב) המזכירות תשלח פסק הדין

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ג, 02 מאי 2013, בהעדר הצדדים.